

Erroryzm. Agnieszka Kurant

11.07 — 7.11.2021

Sztuka Agnieszki Kurant bada to, co niewidoczne: przepływy wirtualnego kapitału, niewidzialną pracę, ukryte formy wyzysku i fikcje, które budują rzeczywistość. Metody tworzenia dzieł oraz ich formy służą artystce do spekulacji na temat przyszłości pracy i kreatywności, a także do obserwacji zacierającej się granicy pomiędzy tym, co naturalne i syntetyczne, ludzkie i nieludzkie. Wystawa Erroryzm skupia się na jednocześnie twórczej i niszczącej roli błędu w obliczu współczesnej automatyzacji i algorytmizacji.

Obecność błędu ma kluczowe znaczenie zarówno w procesach ewolucyjnych, jak i ludzkiej kreatywności. Do wielu odkryć naukowych, które wydają się efektem racjonalnego postępu, w rzeczywistości prowadzi przypadek. Próby neoliberalnego zarządzania ryzykiem starają się usunąć błędy. Ponoszą jednak klęskę w przewidywaniu katastrof i wyników wyborów, ponieważ nie biorą pod uwagę nieracjonalności wielu ludzkich zachowań. Co jednak stanie się z kreatywnością, gdy sztuczna

inteligencja zniesie nasze pomyłki i przestaniemy błędzić?

W jaki sposób będziemy dochodzić do nowej wiedzy lub tworzyć kulturę? Pytając o wartość błędu, Kurant kontynuuje namysł nad drogami ewolucji społeczeństw.

Dzieła artystki stawiają pytania o pozycję jednostki wobec zjawiska *inteligencji zbiorowej*. Termin ten odnosi się do procesu podejmowanych grupowo decyzji oraz do nowych form wyłaniających się w wyniku oddziaływania pomiędzy tysiącami lub milionami ludzi, zwierząt, cząsteczek czy bakterii. Zjawisko to występuje zarówno w Internecie, jak i w świecie insektów oraz pomiędzy neuronami w mózgu. Ukazuje ono, że całość to więcej niż tylko suma części. Działania Agnieszki Kurant oparte są często na przewrotnym użyciu strategii *crowdsourcingu* – przekraczającej granice geograficzne i gatunkowe. Krytykują współczesny kapitalizm oparty na wykorzystywaniu pracy całego społeczeństwa w globalnej fabryce, której produktem są cyfrowe ślady pozostawione przez nasze zachowania i emocje.

Utowarowienie dotyczy dziś nie tylko świata dóbr materialnych i usług, ale przede wszystkim informacji. To one są kluczem do tworzenia symulacji przyszłości. To, czego nie potrafimy

przewidzieć, próbujemy obliczyć za pomocą algorytmów. Artystka problematyzuje metody przewidywania przyszłości i krytycznie przygląda się teoriom rozwoju ukształtowanym przez kolonializm i neoliberalizm. Poza tym w kręgu jej zainteresowań znajdują się działania firm ubezpieczeniowych spekulujących ryzykiem, jak też sposoby handlowania niewiadomym i przyszłością. Dane stały się współcześnie najważniejszym kapitałem oraz kolejnym – po węglu i ropie – surowcem, który napędza wyniszczający planetę system ekonomiczny. Artystka analizuje, w jaki sposób wpływają one nie tylko na to, co wirtualne, ale również materialne, organiczne i mineralne.

Dzieła prezentowane na wystawie są efektem nieustannie zachodzących procesów oraz zbiorowej pracy całych społeczeństw. Parageologiczne struktury, kopce tworzone przez termity, obrazy zapożyczone z naukowych symulacji i te generowane za pomocą algorytmów. Wszystkie one podważają idee indywidualnego autorstwa oraz stabilnej, skończonej formy. Kurant wskazuje na podobieństwa pomiędzy sposobami wyłaniania się różnych form w systemach biologicznych,

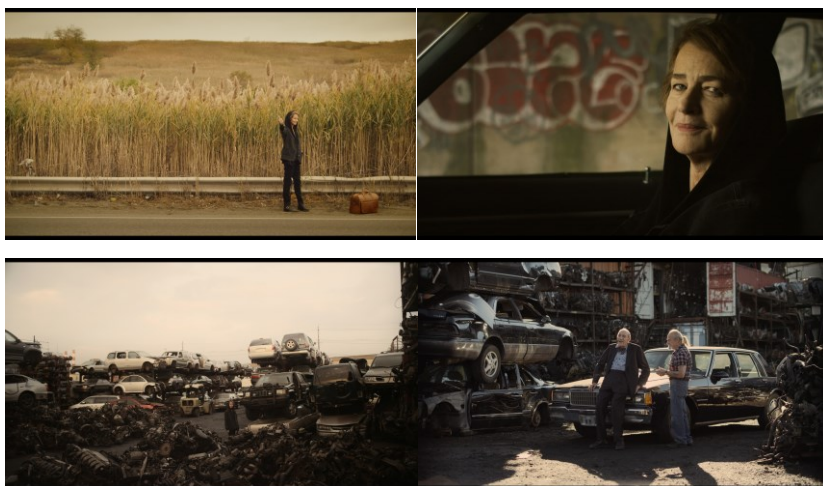
społecznych i wirtualnych. W jej ujęciu minerał krystalizuje się analogicznie do ewolucji znaku i języka, cyrkulacji memów, plotek czy rozwoju ruchów społecznych oraz idei. Wystawa prezentuje różne stadia powstawania, przemian i rozkładu form, które odzwierciedlają i komentują drogi kształtowania się społeczeństwa.

Cutaways, 2013

film, 24 min

współpraca: Walter Murch, Will Holder, John Menick,
Manuel Cirauqui, Stefan Węglowski

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Film jest kolekcją porzuconych pomysłów i złomowiskiem usuniętych wątków. Cutaways to portret trzech postaci wyciętych z ostatecznej wersji filmów fabularnych przez montażyistów, reżyserów i producentów. Praca opowiada o spotkaniu tych usuniętych bohaterów, w których role powtórnie wcielają się ci sami aktorzy: Charlotte Rampling jako autostopowiczka wycięta ze Znikającego Punktu (1971) Richarda C. Sarafiana, Abe Vigoda jako prawnik w Rozmowie (1974) Francisa Forda Coppoli oraz Dick Miller jako właściciel złomowiska samochodów z Pulp Fiction (1994) Quentina Tarantino. Cutaways odnosi się do pracy niewidzialnej oraz montażu jako politycznego narzędzia do organizacji rzeczywistości. Film jest również wypowiedzią na temat paradoksów własności intelektualnej: postaci, które uznano za pomyłki i które stały się odpadkami produkcji filmowych, są nadal chronione prawami autorskimi. Bohaterowie ci żyją własnym życiem i mogą kiedyś zostać użyci w innej historii. We współpracy z projektantem Willem Holderem Kurant zrekonstruowała napisy filmowe przedstawiające pięćdziesiąt innych wyciętych postaci. W tym celu wykorzystali kroje pisma używane w każdym z filmów.

Emergentny alfabet, 2021

Frezowany plastik

współpraca: Radim Peško

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Praca komentuje postępującą prywatyzację dóbr wspólnych na przykładzie prywatyzacji wiedzy i designu. Emergentny Alfabet wykorzystuje krój pisma stworzony przez Kurant we współpracy z typografem i projektantem Radimem Peško. Artyści potraktowali historię typografii niczym pulę genów, z których biolodzy budują dziś nowe organizmy. Wykorzystali dwadzieścia sześć historycznych i współczesnych krojów pisma, które spili w jedną całość. Powstały w ten sposób krój pisma Emergencja prezentuje sumę wiedzy z zakresu dotychczasowej typografii, od jej początków datujących się w starożytnym Rzymie, kiedy to tysiące anonimowych kamieniarzy wykuwały inskrypcje na Kolumnie Trajana, po współczesne czcionki cyfrowe, m.in. Trajan, będące własnością korporacji takich jak Microsoft. Każda litera składa się z fragmentów liter wywodzących się z dwudziestu sześciu różnych krojów pisma obecnych w historii typografii. Połączenia tworzą nowe kształty zawierające mutacje i błędy, przypominające żywe organizmy. Opracowany krój pisma został

wykorzystany przez artystkę do wykonania pracy *Emergentny alfabet* nawiązującej do dzieła Marcela Broodthaersa (*Alfabet*, 1969).

Placebo, 2021

gabłota, opakowania z papieru, metalu i plastiku

współpraca: Krzysztof Pyda, Krzysztof Smaga

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Gablota prezentuję serię fikcyjnych leków, które pojawiły się w literaturze, filmach, komiksach i popkulturze. Farmaceutyki materializują się tutaj jako atrakcyjne pudełka opatrzone informacjami o dawkowaniu i wypełnione tabletkami placebo. Praca komentuje, jak fikcje wpływają na interpretacje współczesnej rzeczywistości. Przemysł farmaceutyczny żeruje często na wierze pacjentów w moc paraleków i witamin, jak również przepisywanych w nadmiarze środków przeciwbólowych. Placebo wskazuje również, w jaki sposób współczesna kultura reprezentuje i utrwała idee dotyczące zdrowia oraz leczenia ciała i umysłu. Obecnie pojęcie placebo nabiera nowego znaczenia, gdyż współczesna medycyna

wyraźnie wskazuje na jego rzeczywiste pozytywne działanie psychosomatyczne, coraz częściej stosowane w celu wspomagania leczenia.

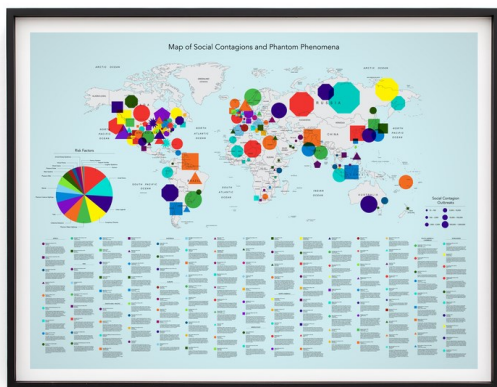
Zarządzanie ryzykiem, 2020

druk pigmentowy na papierze archiwalnym praca

wyprodukowana dla: the New York Times

współpraca: Krzysztof Pyda

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Praca odnosi się do modeli zarządzania ryzykiem oraz prognozowania zbiorowych procesów decyzyjnych w obliczu niezdolności do przewidzenia irracjonalnych ludzkich zachowań

i zjawisk społecznych. Neoliberalna koncepcja zarządzania ryzykiem traktuje ludzi jako racjonalne jednostki podejmujące logiczne decyzje (Homo economicus). Historia wielokrotnie udowodniła jednak, że ludzie zachowują się często nieracjonalnie, nielogicznie i nieprzewidywalnie. Mapa przedstawia ogniska oraz zasięg rozprzestrzeniania się społecznie zaraźliwych zachowań, takich jak zbiorowe halucynacje, epidemie śmiechu, fale obserwacji UFO, globalne ataki paniki czy masowe ataki histerii w szkołach, fabrykach i klasztorach, wywołane przez różnego rodzaju fikcyjne czynniki na przestrzeni ostatniego tysiąca lat. Nieprzewidywalne i zaraźliwe zjawiska, takie jak plotka czy legenda miejska, mogą spowodować całkiem realny krach na giełdzie, bańkę na rynku nieruchomości lub rewolucję. W przeciwieństwie do prawdziwych epidemii, oparte są one na wymaginowanych zagrożeniach, widmach i fikcjach napędzanych niepokojami społecznymi.

[Prawa powietrzne, 2021](#)

pianka, drewno, sproszkowana skała, metal, elektromagnesy
współpraca: Krzysztof Smaga

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Lewitujący meteoryt wizualizuje funkcjonującą na rynku nieruchomości koncepcję praw powietrznych (Air Rights), których przedmiotem jest przestrzeń ponad budynkami. Rynek tych praw stanowi ważną część handlu nieruchomościami w Nowym Jorku oraz w innych gęsto zabudowanych miastach na całym świecie. Pusta przestrzeń ponad działką lub budynkiem jest niematerialnym towarem pozwalającym na tworzenie wartości z powietrza. Kurant wykorzystała system

magnesów do wytworzenia pola elektromagnetycznego i trwałego zawieszenia rzeźby w powietrzu. Forma meteorytu nawiązuje również do innej spekulacji finansowej wokół branż z potencjałem do rozwoju w przyszłości, jak na przykład proponowane ostatnio pomysły wydobywania metali z asteroidów i komet.

Ogród chemiczny, 2021

szkło wodne, sole miedzi, niklu, kobaltu, chromu, manganu, żelaza, cynku

współpraca: dr Magdaleną Osiat

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Instalacja bada związki tego, co cyfrowe, z tym, co biologiczne i mineralne. Tak zwany ogród chemiczny to zbiór złożonych struktur krystalicznych o wyglądzie przypominającym rośliny, które powstają w wyniku zmieszania nieorganicznych substancji chemicznych – soli metali i szkła wodnego. Instalacja łączy zainteresowanie artystki alchemią i zacierającą się granicą pomiędzy tym, co żywe i nieożywione.

Pierwszy udokumentowany ogród chemiczny został stworzony

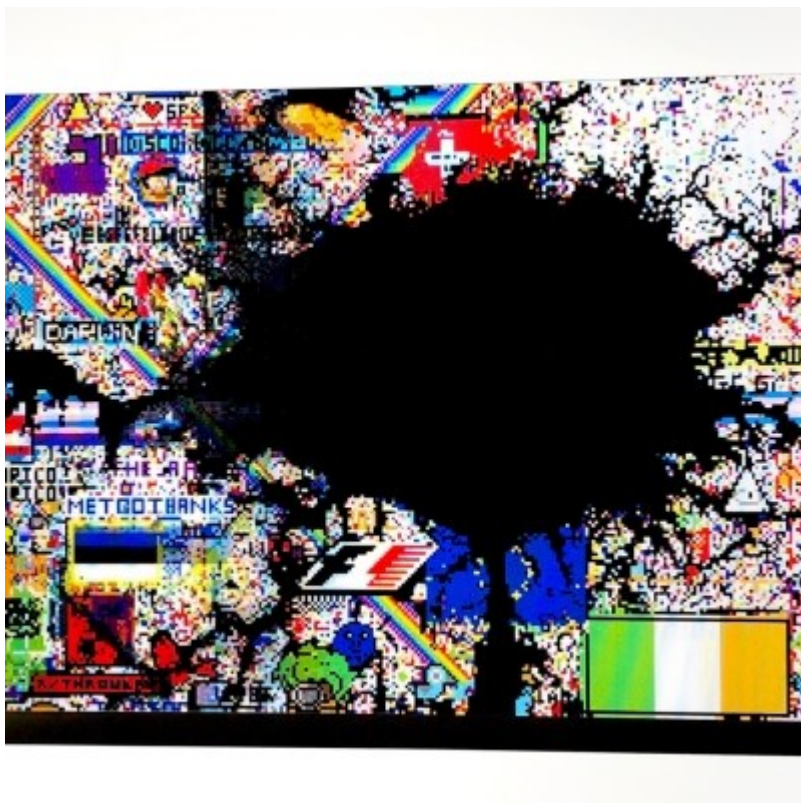
przez niemieckiego alchemika Johanna Rudolfa Glaubera w 1646 roku. Jak wykazują najnowsze badania naukowe, życie na Ziemi zostało prawdopodobnie zapoczątkowane przez ogrody chemiczne występujące blisko kominów hydrotermalnych na dnie oceanów. Niektóre ze skamieniałości wczesnych form życia są w rzeczywistości skamieniałymi ogrodami chemicznymi. Pośród składników niezbędnych do budowy współczesnych komputerów znajdują się miedź, chrom, kobalt, mangan i żelazo. Przemysłowe wydobywanie tych samych metali, które tworzyły quasi-biologiczne formy u zarania życia na Ziemi, prowadzi dziś do zmian geologicznych i dewastacji całych ekosystemów.

[Zbiorowy test Rorschacha, 2019](#)

druk lentykularny

współpraca: Krzysztof Pyda

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles and Fortes D'Aloia & Gabriel Sao Paulo/ Rio de Janeiro

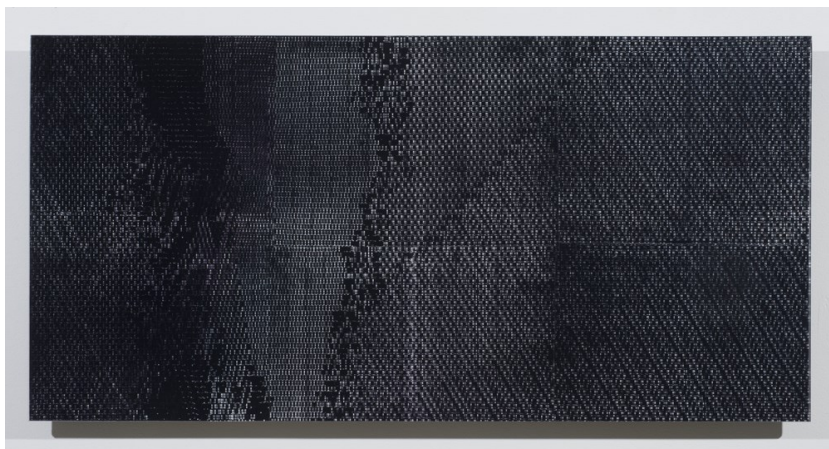
Praca została zainspirowana przez eksperyment społeczny przeprowadzony przez użytkowników internetowej platformy społecznościowej Reddit w 2017 roku. Na wirtualnym płótnie w wyniku współpracy ponad miliona ludzi na całym świecie w ciągu kilku dni powstawały i znikwały kolektywnie tworzone formy: flagi, fikcyjne postaci, słynne dzieła sztuki, portrety

polityków i hasła polityczne. Najciekawsza wspólnie stworzona w ten sposób nieregularna forma przypominała czarną dziurę, wirus, żywy organizm lub plamę z testu Rorschacha. Test Rorschacha to badanie polegające na interpretowaniu przez pacjentów plam atramentu, co pozwala na ujawnienie, co kryje ich nieświadomość. Praca jest przykładem ewolucji memów, anonimowej i masowej wymiany informacji oraz koordynacji myśli za pomocą Internetu.

Ewolucje, 2014

druk lentykularny

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Projekt nawiązuje do badań matematyka Nilsa Barricellego – pioniera biologii obliczeniowej i bioinformatyki. Pracujący na Uniwersytecie Princeton w latach 50. Barricelli stworzył na słynnym komputerze ENIAC, wykorzystanym w tym samym czasie do zbudowania bomby atomowej, pierwsze formy sztucznego życia. Na podstawie swoich badań zaproponował odmienną od Darwina teorię ewolucji. Według niego ewolucja nie zawsze musi zachodzić według kryterium doboru naturalnego. Może być również produktem inteligencji zbiorowej. Matematyk dokumentował kolejne etapy ewolucji swoich cyfrowych organizmów, sporządzając wydruki kolejnych stadiów ich rozwoju co pięćdziesiąt pokoleń. Kurant przetworzyła odnaleziona w archiwum Barricellego wydruki przedstawiające trzy wybrane momenty z życia tych sztucznych form życia.

A.A.I. (Sztuczna Sztuczna Inteligencja), 2015

kopce termitów zbudowane z barwionego piasku, złota i kryształów

współpraca: dr Paul Bardunias, dr Leah Kelly

kolekcje prywatne

Komentując krytycznie outsourcing zachodniej produkcji przemysłowej do Azji i Afryki oraz wykorzystywanie naszych danych przez platformy internetowe, takie jak Google czy Amazon, artystka zleciła produkcję dzieł nieświadomym pracownikom innego gatunku. Dzięki współpracy z entomologami z Uniwersytetu Florydy Kurant zatrudniła do budowy rzeźb społeczeństwo złożone z milionów termitów. Dostarczyła insektom nietypowe dla nich materiały budowlane, takie jak kolorowy piasek, kryształy i złoto. Powstałe struktury oscylują pomiędzy naturą a kulturą, problematyzując również

ideę indywidualnego autorstwa. We współczesnym świecie, w którym pojedynczy autor jest zastępowany przez złożone formy współpracy i twórczości (jak w przypadku internetowej encyklopedii Wikipedia), A.A.I. proponuje model wytwarzania dzieł sztuki przez całe społeczeństwo. Tytuł pracy odnosi się do pojęcia ukutego przez Jeffa Bezosa, założyciela firmy Amazon, który określił niewidzialną pracę milionów pracowników internetowej platformy crowdsourcingowej Amazon Mechanical Turk – jako „sztuczną sztuczną inteligencję”.

Erroryzm, 2021

hologram, animacja 3D, algorytmy GPT3 i GPT2

współpraca: Ziv Epstein (MIT Media Lab), Holly Grimm

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Hologram prezentuje symulację kilku dzieł sztuki, których Kurant nie jest autorką, lecz które zostały wygenerowane przez sztuczną inteligencję na podstawie opisów dzieł stworzonych przez artystkę do tej pory. Realizacja powstała przy użyciu algorytmów GPT3 oraz GPT2 – modeli przetwarzania języka naturalnego, które uczą się tworzyć całkowicie nowe teksty na

podstawie istniejących publikacji danego autora czy autorki oraz całego korpusu języka angielskiego w sieci. W tym przypadku algorytmy zostały „wytrenowane” na zbiorze opisów wszystkich dzieł Agnieszki Kurant oraz jej esejów. Algorytmy sztucznej inteligencji wygenerowały opisy nowych prac konceptualnych, których artystka nigdy nie stworzyła, lecz potencjalnie mogłaby. Autorem tych pomysłów jest w pewnym sensie inteligencja zbiorowa: miliony ludzi nieustannie współtworzących korpus ludzkiego języka. Wygenerowane treści zostały zwizualizowane w postaci animacji holograficznych. Być może algorytm ujawnił idee prac, które podświadomość artystki odrzuciła.

Te wirtualne formy stanowią jednocześnie obraz tego, co możliwe: margines błędu, potencjalną rekonfigurację dotychczasowej i przyszłej twórczości Kurant. Na przykładzie własnej sztuki artystka analizuje rolę błędów w procesie twórczym oraz podważa ideę kreatywności jako procesu indywidualnego.

Sztuczne społeczeństwo (Model samosegregacji), 2017
druk lentykularny

współpraca: Joanna Zielińska

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Rozwój technologii komputerowych stworzył możliwości algorytmicznego przewidywania przyszłości oraz badania społeczeństwa poprzez tworzenie jego symulacji. Komputerowe modele sztucznego społeczeństwa (Artificial Society) są wykorzystywane przez ekonomistów i socjologów do przewidywania skomplikowanych zjawisk społecznych, takich jak migracje, epidemie czy konflikty etniczne. Praca przedstawia jeden z najwcześniejszych przykładów modeli Sztucznego społeczeństwa – stworzony w 1971 roku przez amerykańskiego ekonomistę Thomasa Schellinga w celu zbadania dynamiki segregacji rasowej. Dzięki modelowi Shellinga można było zaobserwować i udowodnić, że nawet w równomiernie różnorodnej pod względem rasowym dzielnicy po jakimś czasie dojdzie do samosegregacji. Model stał się jednocześnie argumentem za odgórną kontrolą i monitorowaniem społeczeństwa.

Czas rozpadu faktów, 2017

druk pigmentowy na papierze archiwalnym

współpraca: Madeline Hollander, Joanna Zielińska
dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

„Czas rozpadu faktów” to pojęcie opisujące czas, który musi upłynąć, aby nieprawdziwa informacja uznawana niegdyś za fakt naukowy przestała funkcjonować w literaturze. Praca porównuje fikcje – podstawowy budulec rzeczywistości społecznej do pierwiastków chemicznych będących budulcem rzeczywistości materialnej. Projekt składa się z dwóch tablic wzorowanych na układzie okresowym pierwiastków chemicznych. Pierwsza przedstawia fikcyjne minerały i pierwiastki występujące w książkach, filmach i komiksach wraz z krótkim opisem źródła każdego z nich. Na drugiej tablicy artystka umieściła wybór powszechnych błędnych przekonań, zbiorowych halucynacji, pogłosek i miejskich legend. Podzielone według kategorii, takich jak „Plotki rynkowe”, „Teorie spiskowe” lub „Masowa histeria”, są one świadectwem rzeczywistego wpływu fikcji na ekonomię i politykę. Badając relacje między „realnym” i „wymagowanym”, Kurant ukazuje,

jak fikcje przenikają społeczeństwo, a ich eksploatacja przynosi zyski porównywalne z wydobywaniem minerałów.

Postfordyt, 2020

skamieniała farba emaliowa, żywica epoksydowa, żelazo,
sproszkowany kamień

współpraca: Krzysztof Smaga

Obiekt stanowi spekulację na temat przyszłych form geologicznych. Punktem wyjścia jest fordyt, nazywany również agatem z Detroit – forma powstała na skutek skamienienia warstw farby, która osadzała się na liniach produkcyjnych

w fabrykach samochodów od początków powstania zakładów Forda na początku XX wieku. W ostatnich latach wielu zbieraczy zaczęło kolekcjonować znalezione w fabrykach skamieliny przypominające kamienie szlachetne, a jubilerzy stosują fordyt w produkcji biżuterii. Praca powstała z połączonych ze sobą kawałków fordytu znalezionych w kilkunastu upadłych fabrykach. Fordyt jest quasi-geologiczną konsekwencją fordyzmu (kapitalistycznego modelu ekonomicznego opartego na pracy fizycznej i produktach materialnych), a stworzony przez Kurant Postfordyt spekuluje na temat tego, jakie będą geologiczne konsekwencje gospodarki postfordyzmu, czyli ekonomii opartej na produktach niematerialnych.

Minus jeden dolar, 2012

monety metalowe

kolekcja: CSW Znaki Czasu, Toruń

To, co przypomina na pierwszy rzut oka rozrzucone na podłodze ćwierćdolarówki, jest w rzeczywistości zbiorem wyprodukowanych przez artystkę monet o wartości ujemnej – minus jeden dolar. Grupa identycznych monet została również wprowadzona do obiegu, aby cyrkulować na rynku. Tworząc nową monetę, Kurant namawia do refleksji na temat wartości długu i generowania ujemnych zysków. Pyta również, w jaki sposób materialne i niematerialne waluty były używane do kształtowania nie tylko ekonomii, ale również relacji międzyludzkich i zależności. Zarówno historycznie, jak i współcześnie dług używa się jako technologii władzy.

Produkcja, dystrybucja i sprzedaż długów są wykorzystywane do dyscyplinowania i podporządkowywania nie tylko osób prywatnych, ale też całych klas społecznych i narodów.

Zagregowany duch, 2020

druk na pleksi, dibond

produkcja: The MIT Center for Art, Science & Technology
(CAST)

współpraca: Boris Katz, Andrei Barbu, David Mayo

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Dzieło poświęcone pozyskiwaniu i wykorzystywaniu danych oraz globalnemu crowdsourcingowi powstało we współpracy z naukowcami z laboratorium Artificial Intelligence Lab w Massachusetts Institute of Technology. Widoczny obraz jest zbiorowym autoportretem nowej internetowej klasy robotniczej. Dziesięć tysięcy pracowników internetowych platformy crowdsourcingowej Amazon Mechanical Turk przesłało w ramach zlecenia stworzonego na platformie Amazon przez Agnieszkę Kurant swoje autoportrety fotograficzne.

W ten sposób jedno z wielu zleceń, które przyjmują zdalni robotnicy każdego dnia, stało się punktem wyjścia do refleksji na temat prywatności i udostępniania danych. Zebrane fotografie zostały połączone w procesie agregacji w jeden obraz. Jedna trzecia zysku ze sprzedaży prac trafi do pracowników, którzy brali udział w powstaniu pracy. Stworzony wizerunek łączy symbolicznie rozproszoną zbiorowość, stawiając pytanie o jej sprawczość oraz możliwość redystrybucji kapitału w kapitalizmie cyfrowym.

Płynna nowoczesność (Kilroy i Jozef Tkaczuk tu byli), 2021

brąz, mosiądz, aluminium

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Punktem wyjścia dla pracy jest historyczne przetopienie na amunicję pomnika Charles'a Fouriera, dokonane przez nazistowskich żołnierzy w Paryżu w 1942 roku. Niewielka rzeźba Kurant stawia pytania o płynny charakter pamięci zbiorowej oraz cyrkulujących w kulturze wizerunków postaci historycznych. Praca składa się z zakupionych przez artystkę na aukcjach miniaturowych wersji kilku pomników, których oryginały zostały usunięte na skutek protestów i rewizji historii (pomnik konfederaty Roberta E. Lee, króla Belgii Leopolda II, Józefa Stalina i Michaela Jacksona). Kurant stopiła te kopie w jedną formę, zestawiając je z płynną, niematerialną ideą postaci-memów funkcjonujących w wyobraźni zbiorowej. Do mieszanki dodała miniaturę pomnika Myśliciel Augusta Rodina, którą skradziono z prywatnej kolekcji w USA w celu przetopienia na czysty brąz. Wykorzystała też metalową formę

pierwszego znanego memu „Kilroy tu był”, rozpowszechnionego na świecie w czasach II wojny światowej w formie napisów na murach. Memy, w odróżnieniu od fizycznych pomników, mogą ewoluować i przekształcać się w kolejne formy. Kilroy, podobnie jak jego polski odpowiednik Józef Tkaczuk, to bohaterowie funkcjonujący na zasadzie legendy miejskiej, a ich popularność wynika często z błędu lub nieporozumienia.

Mutacje i płynne aktywa, 2014

stal, brąz, miedź, srebro, certyfikaty

wykorzystano dzieła: Joseph Beuys, Magnetischer Abfall, 1975; Richard Prince, Playboy key, 2003; Carsten Holler, Key to the Laboratory of Doubt, 2006; Carol Bove, Nut and Shell, 2010

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles and Fortes D'Aloia & Gabriel Sao Paulo/ Rio de Janeiro

Rzeźba powstała poprzez stopienie ze sobą zakupionych przez Kurant dzieł sztuki czterech artystów: Josepha Beuysa, Richarda Prince'a, Carstena Hollera i Carol Bove.

W inspirowanym alchemią procesie artystka połączyła te cztery prace i tym samym cztery różne metale: srebro, stal, miedź i brąz, w jedną hybrydalną formę. Powstały obiekt to mieszanina form, znaczeń, autorstwa i wartości. Dzieła sztuki ukazane są tu jako żywe organizmy ulegające mutacjom i przeobrażeniom. Artystka rozważa rolę błędu i przypadku w rozwoju idei. Praca, której towarzyszą certyfikaty

poświadczające autentyczność użytych prac, podejmuje również kwestię używania dzieł sztuki jako płynnych aktywów. Kapitał zostaje zamrożony w formie dzieła, które w każdej chwili można upłynnić na rynku.

[Hiperprzedmioty, 2017](#)

tabletki ze sproszkowanego plastiku, metalu, włókna, szkła, celulozy

współpraca: Madeline Hollander

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Kolorowe tabletki wykonane z produkowanych masowo przedmiotów ukazują nieustanną transformację i przepływ materii oraz przejściowy charakter wszelkich form.

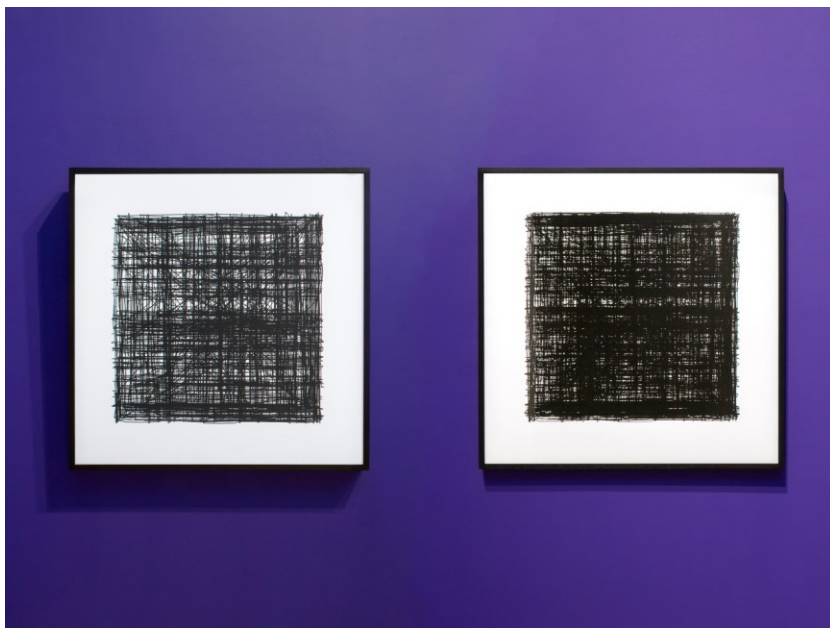
W popularnych sklepach, gdzie produkty kosztują dolara, artystka nabyła różnorodne przedmioty (m.in. plastikowe kubki, książki, zabawki, statuetki, globus, witaminy, buty, szczoteczkę do zębów, turystyczne pamiątki, piłki do koszykówki, elektronikę, aż po makaron, chipsy ziemniaczane i zupy instant). Następnie firma zajmująca się pulweryzacją poddała wszystkie te produkty procesowi sproszkowania. Powstały w ten sposób miał, składający się z rozdrobnionego na proch plastiku, metalu, szkła i innych substancji, został uformowany w pigułki przez przedsiębiorstwo specjalizujące się w produkcji tabletek farmaceutycznych.

[Agnieszka Kurant, John Menick:](#)

[Linia produkcyjna, 2016–2017](#)

rysunki ploterem na papierze

dzięki uprzejmości: Tanya Bonakdar Gallery New York/ Los Angeles

Seria rysunków abstrakcyjnych powstałych w wyniku pracy tysięcy zdalnych pracowników na crowdsourcingowej platformie internetowej Amazon Mechanical Turk. Platforma umożliwia zlecanie prostych zadań puli kilku milionów pracowników zewnętrznych. Ludzie ci, pochodzący często z krajów globalnego Południa, wykonują drobne, nisko płatne prace: podpisywanie zdjęć, transkrypcję tekstu lub testowanie stron internetowych. W przypadku Linii produkcyjnej zlecenie polegało na narysowaniu pojedynczej linii za pomocą myszy

komputerowej. Każda nowa linia stanowi kontynuację linii narysowanej przez innego pracownika. Algorytm łączy je wszystkie w jedną, tworząc linię produkcyjną w globalnej fabryce. Żaden z pracowników nie mógł zobaczyć wkładu innych ani też nie wiedział, że uczestniczył w tworzeniu dzieła sztuki. W przypadku sprzedaży rysunków jedna trzecia zysków jest rozdzielana pomiędzy pracownikami, którzy przyczynili się do powstania dzieła.

[Agnieszka Kurant biogram](#)

Agnieszka Kurant jest artystką conceptualną. Zajmuje się inteligencją zbiorową, inteligencją pozaludzką (od mikroorganizmów po sztuczną inteligencję) oraz wyzyskiem kapitału społecznego w późnym kapitalizmie. Studiowała historię sztuki na Uniwersytecie Łódzkim, fotografię w PWSFTiTv w Łodzi oraz kreatywne kuratorstwo (creative curating) w londyńskim Goldsmith College.

Jest laureatką LACMA A + T Award 2020, Frontier Art Prize 2019 oraz Pollock-Krasner Award 2018, a obecnie stypendystką Berggruen Institute w Los Angeles. W latach 2018–2019 była artystką rezydentką MIT Center for Art, Science and Technology. Jej prace prezentowano ostatnio

między innymi na Biennale w Stambule, w MoMA w Nowym Jorku, Kunsthalle Wien, de Young Museum w San Francisco, na Triennale di Milano, w Jameel Art Centre w Dubaju oraz w MOCA Toronto. W 2021 roku Kurant zrealizowała projekt dla MIT List Visual Arts Center w Cambridge, a w 2015 roku projekt na fasadzie Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku. W 2010 roku reprezentowała Polskę na Biennale Architektury w Wenecji (wraz z Aleksandrą Wasilkowską). Jej prace były również prezentowane w SculptureCenter w Nowym Jorku, Palais de Tokyo w Paryżu, Muzeum Guggenheima w Bilbao, Witte de With Center for Contemporary Art w Rotterdamie, Moderna Museet w Sztokholmie, Whitechapel Art Gallery w Londynie, na Cleveland Biennial, w MUMOK w Wiedniu, The Kitchen w Nowym Jorku, Bonner Kunstverein, Grazer Kunstverein, Kunsthalle Mainz, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, MOCA Detroit, CAC w Cincinnati; Mamco w Genewie, Frieze Projects w Londynie, Stroom den Haag, Performa Biennial w Nowym Jorku, Momentum Biennial w Moss oraz CSW Zamek Ujazdowski. W listopadzie 2021 roku artystka

przedstawi swój nowy projekt w Castello di Rivoli
w Turynie. Monografia Agnieszki Kurant zostanie wydana
przez Sternberg Press i MIT Press jesienią 2021 roku.

Agnieszka Kurant

Erroryzm

11.06.2021 – 07.11.2021

ms1

Więckowskiego 36, Łódź

msl.org.pl

Kurator: Jakub Gawkowski

Koordinacja: Monika Wesołowska

Projekty graficzne: Radim Peško

Korekta i redakcja: Agnieszka Hatowska, Robert Sandler

Współpraca z Fotofestiwarem: Kamila Golik

Serdeczne podziękowania: prof. Józef Robakowski,

dr Magdalena Osiat

ISBN: 978-83-66696-10-5

© Muzeum Sztuki, Łódź, 2021